

Ce este credința?

Ce este credința?

Omului îi plac mai mult lucrurile care se văd și se aud, decât cele care nu se văd și nu se aud. Dar trebuie să recunoaștem că, în jurul nostru, multe nu pot fi cuprinse cu ochii și pătrunse cu auzul și totuși există. Dacă cineva spune: «Eu cred numai ceea ce văd», atunci această afirmație este nu numai fără valoare, ci și lipsită de sens, pentru că nimeni, de pildă, nu poate nega existența puterilor supranaturale.

Iată două dintre cele mai importante întrebări: «ce anume crede omul?» și «pe ce se bazează credința sa?»

Dacă înțelegem că sunt ușor de crezut lucrurile văzute, rămâne totuși greu de priceput de ce sunt primite cu ușurință veștile care nu se pot verifica, vorbele goale. Omul este gata să accepte și lucruri nesigure, numai să nu creadă Cuvântul care iese din gura Celui care este Adevărul însuși. A crede în Dumnezeu care Se descoperă zilnic omului pare o greutate; mai ușor îi este să creadă în existența puterilor invizibile ale demonilor care influențează viața.

De ce? Pentru că omul firesc nu poate să creadă! Credința mântuitoare este un dar de la Dumnezeu. Citim în Romani 8.7: „Gândirea cărnii (firii păcătoase) este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate”, iar în 1 Corinteni 2.14 citim: „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual”.

Acest adevăr iese mereu în evidență în împrejurări concrete. Când le vorbim celor din jurul nostru despre adevărurile divine, atât de prețioase inimilor noastre, ei ne răspund adeseori: «Este foarte frumos, dar eu nu pot să cred. Vă învidiez că puteți să credeți».

De ce nu pot oamenii să creadă în Dumnezeu și în Cuvântul Său? Pentru că înaintea credinței se află smerirea. Cine este oare gata să se supună voii lui Dumnezeu și astfel să se vadă ca păcătos vinovat și pierdut care are nevoie de îndurare?

Ce este credința? Credința mântuitoare este darul lui Dumnezeu pentru toți oamenii care sunt gata să se smerească. Credința nu este moștenire de la părinți. Nu este nici rezultat al botezului, nici rod al apartenenței la o religie. Credința nu poate fi cumpărată sau învățată. Dumnezeu nu poate fi cunoscut cu mintea. „Lumea, prin înțelepciune, nu L-a putut cunoaște pe Dumnezeu” (1 Corinteni 1.21).

Credința este un cadou al harului. Nu se dă pe baza faptelor, ca nimeni să nu se poată lăuda. Nimeni nu este prea rău sau prea bun, prea sărac sau prea bogat, prea tânăr sau prea bătrân pentru a nu putea primi acest dar atât de prețios. Omul trebuie numai să fie gata să-1 primească. Cai toate că știe cât de importantă este credința, omul nu dorește acest dar; sau nu-i pasă de el, mergând fără griji mai departe; sau ar schimba credința cu una după voia și închipuirea inimii sale stricate de păcat.

Credința biblică este centrată pe Persoana Domnului Isus. Iată trei pași spre credință:

- Primul constă în smerire și înlăturarea domniei Diavolului.
- Al doilea este predarea vieții sub domnia Domnului Isus și recunoașterea Lui ca Domn: „Dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit” (Romani 10.9). „Ea va naște un Fiu și-l vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale” (Matei 1.21). „În nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4.12).
- Al treilea pas este să crezi că Domnul trăiește și că este înălțat de Dumnezeu pe cel mai înalt loc, la dreapta Sa. Domnul Isus este Dumnezeu revelat în trup care a venit pe acest pământ și a murit la Golgota pentru a-i mântui pe oameni.

Credința biblică înseamnă a crede în El ca Domnea găsește mântuirea numai în Isus însuși. Ea cuprinde realitatea că numai Hristos este Fiul lui Dumnezeu, că El a fost mort, dar a înviat. Așa a devenit Domnul Isus temelia fiecărui credincios și nici o altă temelie nu mai poate fi pusă.

Oamenii trec cu mare ușurință pe lângă acest Nume. Ei se încred în oameni, în rânduieli proprii, în credințe strămoșești: toate acestea nu mântuiesc. De ce îi este omului așa de greu să creadă în acest Nume și de ce încearcă să-1 pună deoparte? Deoarece credința în Numele Domnului Isus cere recunoașterea păcatelor, ascultare și supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Când primul om a refuzat ascultarea față de Dumnezeu, a căzut el și întreaga omenire sub puterea păcatului și a morții. Prin neascultarea primului om, păcatul a pătruns la toți oamenii. Dar Dumnezeu îl iubește încă pe omul împotrivor, cu toată conștiința lui împovărată de păcat. Dumnezeu L-a dat la Golgota pe Fiul Său pentru a-1 salva pe om din starea sa.

Dacă omul ar sta liniștit și s-ar întreba: «Ce gândește Dumnezeu despre mine, cum mă vede Dumnezeu și unde îmi voi petrece veșnicia?», atunci ar trebui să strige îngrozit: «Vai de mine, sunt pierdut!»

Vestea Bună despre Jertfa de la cruce este pentru fiecare om, căci acolo s-a împlinit tot planul de mântuire. În locul omului este judecat Altul care a luat toată vinovăția asupra Sa, din dragoste și milă.

Celui care recunoaște acest adevăr i se deschid ochii și vede la cruce, prin credință, dragostea lui Dumnezeu și devine astfel un închinător și un adorator. Ceea ce până acum a fost acoperit și de neînțeles va fi atunci recunoscut în siguranță, iar credința va fi o adevărată lucrare care nu se văd.

Atunci Cuvântul lui Dumnezeu devine activ și Duhul lui Dumnezeu arată celui credincios marea bogăție a harului și promisiunile Sale. O astfel de credință nu se bazează pe promisiuni goale sau pe speranțe amăgitoare. Fundamentul ei este adevărul veșnic și de neclintit al Cuvântului lui Dumnezeu: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24).

Cel credincios se poate bucura de viața cea nouă încă de aici, de pe pământ. Viitorul care altădată i se părea nesigur acum a devenit o speranță vie. Singurătatea s-a preschimbat într-o minunată fericire. În mijlocul unei lumi de neînțelegeri și de certuri, Dumnezeu dăruiește, prin credință, pacea conștiinței și a inimii, scăparea de judecata viitoare și viață veșnică.

Credinciosul trăiește în această lume prin credință, nu prin vedere! Credința lui se bazează pe adevărul de neclintit al Cuvântului lui Dumnezeu. Multe promisiuni ale Cuvântului s-au împlinit și împlinirea lor a fost văzută; altele urmează să se îplinească, pentru că nici un cuvânt din gura Domnului nu va cădea la pământ.

Credinciosul vede și cunoaște în această lume lucruri imposibil de perceput pentru ochiul necredinței. Tot ce se vede în această lume va avea sfârșit, așa cum atâtea au dispărut și au fost uitate: „Cele văzute sunt trecătoare; dar cele nevăzute sunt eterne” (2 Corinteni 4.18). Lucrurile pământești, ale vieții zilnice, sunt trecătoare, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate. Speranțele credincioșilor se vor împlini. Umblarea prin credință este cea mai bună cale prin această lume rea: ea are o țință sigură și Domnul Isus însuși merge înaintea noastră.

Drumul credinței este și o luptă continuă cu dușmanul credinței. Satan nu vrea ca oamenii să vină la credința mântuitoare și să scape de dominația păcatului. Mijloacele lui de acțiune sunt multiple. Unul dintre cele mai eficace este religia omenească. Chiar pe primul om l-a înșelat când i-a spus: „Vei fi ca Dumnezeu”. Așa este până în ziua de astăzi. Fiecare om are dreptul să-și aleagă religia care-i convine; de aceea există atât de multe religii în lume. În concepția satanică, un singur lucru nu are voie omul să facă: să creadă în Numele Fiului lui Dumnezeu.

Superstițiile, vrăjitoriile, ocultismul sunt alte mijloace de împotrivire folosite de Satan. În frica sa, omul crede orice, numai să se apere de puterile invizibile care umplu inima cu spaimă. Satan nu vrea ca omul să aibă respect față de Dumnezeu, căci acesta ar fi primul pas spre smerire, salvare și credință biblică.

Ne-ar ocupa mult spațiu să enumerăm toate obstacolele care vin pe calea credinței. Frica de oameni, indiferența, propria dreptate și bogăția sunt doar câteva alături de multe altele. Satan îi ține pe oameni legați cu lanțuri, ca să nu poată ieși din întuneric la lumina credinței în Jertfa Fiului lui Dumnezeu.

Cititorilor, încă este deschisă calea spre locul unde a fost biruit cel mai mare dușman al omenirii! Jertfa de la cruce a Domnului Isus vorbește și astăzi clar și pătrunzător. Cu mintea nu poate fi înțeleasă îndeajuns, dar credința o distinge ca pe cea mai mare minune a harului lui Dumnezeu.

Curând se va arăta în cine și-a pus cel credincios încrederea pe când trăia în această lume și tot curând se va împlini și promisiunea Domnului Isus din Apocalipsa 22.20: „Eu vin curând”. Atunci toți cei care au crezut Cuvântul Său vor fi conduși de la credință la realitate. Această clipă este aproape.

Semnele venirii Domnului Isus se împlinesc sub ochii noștri. Acestea sunt o înviore pentru cel credincios și un serios semnal de alarmă pentru cel necredincios.

Credinciosul merge în întâmpinarea unui viitor lipsit de dureri și de lacrimi. Pentru el există o viață în veșnicie unde, cu dorul și cu speranțele împlinite, va vedea tot ce a crezut aici. Este străin în această lume, dar trăiește cu speranța împlinirii promisiunilor lui Dumnezeu. Iar când îi este pusă la probă credința, găsește puterea deplină în promisiunile lui Dumnezeu, pentru a ajunge biruitor.

Prin Cuvântul Său, Dumnezeu ne încurajează și ne îndeamnă și pe noi să stăruim în credință.

clickbible.org